

El bateig de la mòrula

Vistes i meditates les declaracions recents dels bisbes espanyols sobre l'avortament com a plaga, genocidi, homicidi, crim digne d'excomunió i altres garanties del foc de l'infern, i recordant que el tema és vell i la inconseqüència episcopal també, m'ha vingut a la memòria un paper que vaig escriure pel gener de l'any 1983. Pocs mesos després de la primera victòria socialista en unes eleccions generals, i quan l'episcopat ja temia que els nous legisladors farien alguna llei, per curta i tímida que fóra, sobre la qüestió tabú. El paper tenia el mateix títol que aquest, i el va publicar amb molt de mèrit la revista *Saó*, que és una publicació catòlica, apostòlica i romana, de direcció presbiterial i de poca simpatia episcopal. He pensat, doncs, que si alguna vegada en la vida havia de re-publicar un article, era aquesta, com a condigna resposta reiterada a la insistent curtedat corporativa dels senyors bisbes, que santa Llúcia els il·lumine.

El repetiré, doncs, amb una informació prèvia de biologia bàsica i de teologia fonamental. *Mòrula*, segons el diccionari, vol dir "ou segmentat, la superfície del qual té l'aspecte d'una petita móra". *Bateig* és "Acte d'administrar el sagrament del baptisme" (en virtut del qual "hom esdevé membre de l'església i renaix espiritualment"). Informats els lectors, puc passar a l'article de l'any 83, que deia aproximadament açò:

"Confesse que he estat a punt de practicar l'autocensura prèvia, pel fet que aquesta revista [*Saó*] l'edita el clero, i en el tema de la vida *ex ovo* el clero i la seua clientela creient manifesten una raríssima unanimitat dogmàtica, una sola i sòlida opinió implacable. Bisbes, canonges, capellans progressistes, ja ho adverteixen en públic i sens embulls: en aquest tema trobareu tota l'Església romana fent pinya, i punt. Ací no hi ha carques ni progress, el dogma és el dogma. ¿Per què,

doncs, remoure el dogma immòbil en una revista pagada pels que hi creuen? Per dues raons: perquè no el trobe un dogma, o siga una opinió, de conseqüències raonables, i perquè si no ho feia equivalia a fer-me jo mateix la censura [que *Saó* no em va fer].

Anem per parts. Si no vaig errat, l'Església romana i els presidents dels Col·legis de Metges espanyols sostenen l'opinió (dogma) següent: des del moment de la fecundació de l'òvul humà, minut més o menys, entra en existència una nova persona, la qual provisionalment i successivament adopta la forma d'òvul fecundat, mòrula, blàstula, etc., segons les ciències naturals del batxillerat. Generalment, per no fer l'opinió tan cridanera, els creients defensors parlen de "vida humana des de l'inici", no de *persona humana* des de l'inici. Són ganes de dissimular: qualsevol glàndula del cos és *vida humana*, i no és això el que volen dir. Volen dir *persona humana* des del primer grumollet de cèl·lules. I vanament farien malabarismes de mots i fines distincions, com entre vida humana autònoma i persona. Vanament: només la persona humana és subjecte del dret a la vida —*qualsevol* persona, això sí— o ni *dret* ni *persona* tenen ja cap sentit. És clar que és difícil de creure que un grumollet de cèl·lules (dècimes de mil·límetre, un mil·límetre...) siga una persona; però és cosa de fe, i coses més dures mana creure la Santa Mare Església.

Cal suposar per tant que, si és persona humana, el grumollet té ànima espiritual immortal. Si no, malament seria persona. Ja sé que és una vella controvèrsia medieval, però és el *quid* de la qüestió: si és persona, té ànima, i si no, no. I viceversa. ¿O m'equivoque? I si és persona i té ànima espiritual, no la pot tindre una miqueta o a mitges: en té del tot o no en té. ¿O

vaig errat? Reconec que no hi sóc un expert. Però supose que això és el dogma, perquè, si no, no hi entenc res. En tot cas, estan en el seu dret de creure això o qualsevol altra cosa. Però que siguin conseqüents: que bategen qualsevol mínim òvul fecundat, embrió mil·limètric, mòrula o blàstula nascuts abans de temps amb culpa o sense. Que li posen nom i l'inscriuen al registre parroquial, i després que l'enterren com als altres infants innocents cristians. No va de broma: qualsevol avortament, per precoç que siga, és descrit com "l'assassinat d'un infant innocent". I qualsevol metge o dona pot anar a la presó [en 1983, i ara també, segons les circumstàncies i l'arbitri judicial] com a resultat del dogma aplicat al Codi Penal.

I jo tanmateix, continue pensant que el clero i els creients no hi creuen de debò de veres. Només creuré que hi creuen quan bategen una mòrula... ¿O és que no tenen dret d'anar al cel?"

Fins ací, l'article de fa més de vuit anys. Ha passat tot aquest temps, i no tinc cap notícia que l'Església recomane l'aplicació del sagrament del baptisme a les mòrules, les quals per tant ni tenen ocasió d'esdevenir membres de la comunitat cristiana ni de renàixer espiritualment. Ni que la jerarquia reivindique l'enterrament en sagrat de les mòrules mortes. Ni de cap acte o declaració a l'efecte, cosa que almenys demostraria que són conseqüents amb la doctrina. En pura lògica dogmàtica, doncs, les ànimes immortals de les mòrules mortes no poden anar al cel. Deuen vagar, amb molts altres milions d'ànimes innocents, per aquell espai incert que el dogma els ha assignat: pels llimbs incerts, fora del paradís eternament. I tot per falta de bateig. Tan fàcil que seria.

Joan F. Mira